

dergelijke locataires hebben natuurlijk het recht niet veeleischend te zijn!

Aan de linkerzijde van de Place Maubert vinden wij de Rue Maître Albert, een vuil nauw straatje, een typisch overblijfsel van het oude Parijs. De eigenaar van het Hôtel de la Reine Blanche stemt er in toe, ons zijn hôtel te laten zien. Het is eene dier inrichtingen, waar vagebonden en lieden van verdacht allooi bij den nacht slapen. Het huis telt 80 bedden over een twintigtal dompige vertrekken verdeeld; men slaapt daar „en famille” voor den matigen prijs van 40 centimes. Het linnengoed, dat iedere veertien dagen wordt verwisseld, zoo als de eigenaar verzekert, heeft meerendeels een bruine tint. Het meubilair bepaalt zich tot een aarden bak en een kan in ieder vertrek voor de gezamenlijke logés; slechts enkele kamers bevatten een stoel.

In dergelijke spelonken doet de veiligheidspolitie (service de la Sûreté) dikwijls goede vangst. Zij is op zeer minzamen voet met den eigenaar, en ontvangt van dezen meermalen nuttige inlichtingen. De knecht van het etablissement, die ons heeft begeleid, ontvangt met evenveel dankbaarheid als verwondering den halven franc dien ik hem toereik: naïef verklaart hij ons, dat hij van het logerend personeel nooit eenige fooi krijgt, en onze gift de éérste pourboire is, die hij dit jaar heeft ontvangen!

Waar gaat de reis thans heen?

Naar de Bon Marché, is mijn antwoord.

Dank je hartelijk; daar heeft mijn vrouw mij tweemaal in mijn leven heengetroond en ik heb gezworen, nooit weêr een been in dien chaos te zetten.

Het spijt mij, maar gij zijt heden geheel aan mij overgeleverd, en ik zal u van den Bon Marché alles laten zien, dat gij juist nooit gezien hebt, en u zoo straks onder ons dejeuner bijzonderheden van dat reuzen-lichaam vertellen, die u ongetwijfeld onbekend zijn en u verbazen zullen.

Wij gaan een oogenblik later het gebouw in, wijden niet de minste aandacht aan de uitgestrekte verkoopzalen, die zich gelijkvloers en op de éérste verdieping bevinden, maar treden het „Secrétariat” binnen, waar de Chef met de meeste bereidvaardigheid een beambte last geeft ons te begeleiden naar die afdelingen, welke ik begrijp dat mijn vriend belang kunnen inboezemen. Ziehier de détails, die ik hem later mondeling opsomde en de merkwaardige onderdeelen van het algemeen bekende gebouw, die wij te zien krijgen.

Tot 1852 was de „Bon Marché” een winkel van bescheiden grootte, die een cijfer van 2 à 300.000 francs per jaar omzette. De Heer Boucicaut, bediende in het magazijn „au Petit Saint-Thomas”, trad er in dat jaar als deelgenoot van op, en wist door beleid en activiteit in 1863 dat cijfer reeds op 7 millioen te brengen. Steeds gingen de zaken vooruit, en toen de Heer B. in 1877 stierf, bleef zijne weduwe met een groot fortuin achter. In plaats daarvan in stille rust te genieten, bleef zij aan het hoofd der onderneming, en wist die, door zaakkundige hulp gesteund, al meer en meer uit te breiden.

Tien jaren later stierf ook Mad. Boucicaut op hare villa te Cannes. Bij het openen van haar testament bleek het, dat zij, buiten belangrijke legaten aan